

РЕШЕНИЕ

№ 41816

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10000** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Образувано е по жалба на Б. Х., гражданка на А. [дата на раждане] , по заявление за виза тип „С“, с № ISB 25000365V, чрез адв. В. Г. М.-Х., пълномощник на Е. М. Ш. Х., ЕГН [ЕГН], притежаващ паспорт № 8600903, издаден на 04.09.23 г. от МВР, срещу Отказ за издаване на виза „С“, постановен от Р. И. Р., пълномощен министър, З. при Посолството на Р. България в Ислямабад, Р. П., на основание чл. 10, ал.1, т.2, т. 10 и т.13 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени аргументи и се твърди незаконосъобразност на издадения административен акт поради липса на компетентност на органа, издал акта, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, отменителни основания по чл.146, т.1, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. Х., чрез адв. В. Г. М. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв.М.. Адвокат М. иска съдът да отмени отказа като незаконосъобразен, недопустим и неоснователен.

Ответникът Р. И. Р. пълномощен министър, З. при Посолството на Р. България в Ислямабад, Р. П., чрез Е. К. – редовно призован, се представлява от И. А. служител с юридическо образование и правоспособност в Министерство на вътрешните работи. Процесуалният представител на ответната страна, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, тъй като отказът е постановен при спазване изискванията, посочени в чл. 21 от Визовия кодекс. Считам че отказът е законосъобразен и са спазени императивните изисквания на закона. Моли съдът жалбата да

бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 18 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Б. Х. е депозирала Заявление за издаване на виза тип „С“ за краткосрочно пребиваване в Република България в Посолството на Република България в Ислямабад, Р. П.. Като основание за кандидатстване на виза жалбоподателката е посочила „да живее в България със своя съпруг на територията на Р. България“.

Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) – Покана-декларация, копие от Лична карта на чужденец, Застрахователна полица, Банково удостоверение, Свидетелство за брак, Нотариален акт за дарение на недвижим имот, договор за наем на недвижим имот, Декларация, съгласно параграф 1, т. 20 /б/ от допълнителните разпоредби на ЗЧРБ.

В съдебното производство като писмени доказателства са приобщени становищата на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, представени в проведената съгласувателна процедура по повод заявлението за издаване на виза тип „С“.

В информацията от ДАНС е посочено, че в Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо от Административен съд София-град, Първо отделение, 54-ти състав, по административно дело №10000/2025г., с което съдът задължава Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи документацията относно изразеното становище, в резултат от проведената съгласувателна процедура за издаване на виза на лицето, гражданка на А. -BRISHNA KHAROTI, родена на 24.09,2002г., по заявление за виза тип „С“, с № ISB 25000365V. Във връзка с горното, уведомяват съда, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от С.-ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Апликантката не е била идентифицирана като заплахата за националната ни сигурност, но е установено, че предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна - отказът е на основание т. 2, т. 10 и т. 13 от Приложението VI на визовия регламент.

Видно от становище на Дирекция „Миграция“, изпратено във връзка с определение от 21.10.2025г. по административно дело № 1000/2025 .г., по описа на Административен съд София-град, за предоставяне на информация, относно изразено становище по съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза тип “С“ на BRISHNA KHAROTI, род. на 24.09.2002 г., гражданство Афганистаи, уведомяват съда, че съгласно чл.3, ал.2 от Инструкция КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дирекция „Миграция“-МВР, съгласува изпратените заявления по чл.1, т.4 и предоставя в Министерство на външните работи /МВиР/ становище / съгласуване на приетите заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид „Д“) по чл.15, ап.1 от Закона за чужденците в Република България/, поради което, съгласуването на визи тип „С“ не е от компетенциите на Министерство на външните работи на Република България.

Предвид това е издаден оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип „С“. Като правно основание за постановяването му са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 2, т. 10 и т. 13 от ЗЧРБ – целта и условията на планирания престой не са обосновани, представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна, има основателни съмнения относно намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 25.09.25 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „С“ е връчен лично на жалбоподателката), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт. Жалбата е мотивирана с нарушения на чл. 6, ал. 1 и чл. 8 от ЕКПЧ и немотивиран по отношение прилагането на ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Ислямабад, Р. П., съгласно приложена Заповед № 10/15.04.2024 г. на посланик И. Г., с която Р. Р., пълномощен министър, З. е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2015 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР (л. 28), на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „С“ е обективиран

върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията на чл. 10, ал. 1, т. 2, т. 10 и т. 13 от ЗЧРБ. Във формуляра е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. Задължително Заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са предоставени и становищата от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“

В този аспект, съдът счита, че оспореният Отказ не страда от липса на мотиви и не са налице отменителните основания по чл. 146 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са правните основания за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 2, т. 10 и т. 13 от ЗЧРБ. Изложени са допълнително мотиви, възпроизвеждащи в синтезиран вид становището на ДАНС.

Спазени са и процесуалните изисквания при издаването на административния акт. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателя.

Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки

180-дневен период, може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за краткосрочно пребиваване в Република България на основание, посочено в чл. 23, ал. 1 от ЗЧРБ.

Нормата на чл.8 ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основание за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т. 2, т. 10 и т. 13 от ЗЧРБ, апликантът не е доказал, целта и условията на планирания престой, не е обосновал, представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой и е създал основателни съмнения относно намерението си да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

За да бъде издаден благоприятен административен акт - виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания - от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна - условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визириани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.2, т.10 и т.13 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е обосновало целта и условията на планирания престой, представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения относно намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата. Фактическото преследване на подобна цел предполага недостоверност на заявеното намерение в представените към заявлението за издаване на виза документи, каквото е констатирано и от административния орган, издал оспорения Отказ.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт - виза за краткосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените констатации на длъжностните лица от ДАНС, обективирани в отрицателното ѝ становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти. Разпоредбата на чл.27, ал.6 НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. От приложеното писмо, с което е изпратена информацията от ДАНС, се установява, че консулското длъжностно лице е изпратило информация за подаденото заявление от жалбоподателката.

Изложеното в представената официална информация от ДАНС поражда основателни съмнения относно достоверността и надеждността на изявленията на заявителя, поради което основателно същите са послужили за прилагане на хипотезите на чл.10, ал.1, т.2, т. 10 и т.13 ЗЧРБ. Въпреки, че не е предвидено ограничение за отправяне на покана от лице, което пребивава постоянно на територията на Р. България, задължително е представянето на достоверна информация относно поетия ангажимент към поканеното лице за осигуряване на неговото пребиваване при гостуването, за лица - членове на семейството.

Предвид изложеното следва изводът, че действително не става ясно каква е целта и условията на планирания престой, представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения относно намерението апликантката да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Съдът не приема изложената в жалбата теза, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Наистина към заявлението са представени изискуемите от закона и правилника документи, но от събраните доказателства се установява, тези изисквания са изпълнени само формално.

Съдът съобрази и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), който в Решение от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 посочва, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на

обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита. В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, Съдът намира, че оспореният отказ съдържа реквизитите на Визовия кодекс (понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.2, т. 10 и т.13 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК - без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Събраните доказателства, включително и представените в настоящото съдебно производство, не дават основание на съда да приеме, че постановеният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „С“ нарушава гарантирани права на жалбоподателя от Конвенцията за защита правата на човека. Конвенцията не гарантира правото на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава – членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право също няма позитивна уредба, в това число и по силата на международен договор, която пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова с Отказа да бъде издадена виза не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателя за пребиваване на територията на страна. Представените документи не съдържат обективна информация за реално осъществяваната търговска дейност.

Постановения отказ позволява на апликанта да разбере основанията за издаването му. Проведената съгласувателна процедура между съответните национални компетентни органи е дала възможност за обективно и пълно изясняване на фактите от значение за правилното приложение на материално правните норми.

По изложените съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора неоснователно е искането за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на жалбоподателя. Доколкото от процесуалния представител на ответника не са претендирани разноски, съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 54 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Х., гражданка на А. [дата на раждане] , по заявление за виза тип „С“, с № ISB 25000365V, чрез адв. В. Г. М.-Х., пълномощник на Е. М. Ш. Х., ЕГН [ЕГН], притежаващ паспорт № 8600903, издаден на 04.09.23 г. от МВР, срещу Отказ за издаване на виза „С“, постановен от Р. И. Р., пълномощен министър, З. при Посолството на Р. България в Ислямабад, Р. П., на основание чл. 10, ал.1, т.2, т. 10 и т.13 от ЗЧРБ., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.